

Πήγε και κάθισε

δίπλα στο παράθυρο. Του άρεσε καθώς το λεωφορείο ταξίδευε μέσα στην πόλη να παρατηρεί τον κόσμο. Ήταν ένα συνηθισμένο καλοκαιριάτικο απόγευμα. Εκείνο όμως που του έκανε εντύπωση ήταν οι έρημοι δρόμοι, τα νεκρά πεζοδρόμια, τα σιωπηλά μαγαζιά. Η πόλη ήταν έρημη. Ο καλός καιρός και η αργία του Σαββατοκύριακου έκανε ακόμα και τους αναποφάσιστους αστούς να τολμήσουν μια επίσκεψη στην πιο κοντινή παραλία.

Μέσα στο λεωφορείο ήταν άλλοι τρεις άνθρωποι. Δύο ηλικιωμένοι και ένας μετανάστης. Το χρώμα του τον πρόδιδε. Ο μελαμψός άνδρας τον κοιτούσε επίμονα. Μετά από δύο στάσεις ο άνδρας με την περίεργη ενδυμασία σηκώθηκε. Ο ιερέας νόμιζε ότι θα κατέβει στην επόμενη στάση. Όμως δεν έγινε κάτι τέτοιο. Ο άνδρας πλησίασε τον ιερέα και κάθισε δίπλα του. Δεν είπε κάτι. Κοιτούσε κάτω, σαν να σκεφτόταν να μιλήσει αλλά κάτι τον εμπόδιζε.

Ο ιερέας μαζεύτηκε. Μετά από μερικά δευτερόλεπτα τον ρώτησε: «Μπορώ να σε βοηθήσω σε κάτι»;

Ο άνδρας ανασηκώθηκε, ακούμπησε την πλάτη του στο σκληρό κάθισμα του λεωφορείου και αναστέναξε. Ο ιερέας επανέλαβε την ερώτηση. Ο σιωπηλός άνδρας έβγαλε σιγά σιγά ένα χαρτάκι από την τσέπη του πουκαμίσου του. Ήταν

παλιό, ταλαιπωρημένο. Το άνοιγε αργά, σαν να κρυβόταν εκεί ένα μεγάλο μυστικό, το δικό του μυστικό. Καθώς το άνοιγε τα μάτια του γέμιζαν δάκρυα. Ο ιερέας παρατηρούσε γεμάτος αγωνία τις κινήσεις του. Τα μαύρα του χέρια έτρεμαν καθώς το περιεχόμενο του χαρτιού αποκαλύφθηκε. Ήταν μια φωτογραφία. Ήταν μια εικόνα του παρελθόντος που στοίχειωνε τον άνδρα. Ο ιερέας στην θέα της φωτογραφίας ενστικτωδώς τον ακούμπησε στην πλάτη του...

Ήταν πλέον μόνοι τους μέσα στο λεωφορείο. Αυτοί και ο οδηγός.

Ο άνδρας κοίταξε τον ιερέα στα μάτια και είπε: «Θέλω βαπτιστώ...».

Ο ιερέας δεν μίλησε, απλά ένευσε καταφατικά.

Τα μάτια παίζανε ανάμεσα στην φωτογραφία και στις σκέψεις του, ανάμεσα στο «τώρα» και στο «τότε».

Η φωτογραφία απεικόνιζε τον ίδιο, χαμογελαστό, ντυμένο σαν αντάρτη, κρατώντας ψηλά και περήφανα το όπλο του με φόντο νεκρά κορμιά ανθρώπων. Γιατί την είχε μαζί του; Γιατί κουβαλούσε επάνω του αυτό το απάνθρωπο στιγμιότυπο; Τιμωρούσε τον εαυτό του; Μήπως δεν ήθελε να ξεχάσει τι είχε κάνει; Μήπως αυτή η φωτογραφία ήταν η παρουσία της συνείδησής του; Γιατί δεν την είχε πετάξει;

Μετανόησε, αλλά δεν ήθελε να ξεχάσει. Μετανόησε, αλλά κρατούσε τον εαυτό του στην ταπείνωση βλέποντας ποιος ήταν, τι έκανε, πως έζησε...

«Θέλω βαπτιστώ...» ξαναείπε «...μετανοιώνω...αγαπώ Χριστό...» και ξέσπασε σε λυγμούς.

Ο ιερέας τον αγκάλιασε... δεν είχε λόγια. Προσπαθούσε να συνειδητοποιήσει τι συμβαίνει, ποιος ήταν αυτός ο λαβωμένος ψυχικά άνδρας που με θάρρος του απεκάλυψε το παρελθόν του.

Η επόμενη στάση πλησίαζε. Ήρθε η ώρα να κατέβουν από το λεωφορείο. Ο ιερέας πήρε από το χέρι τον άνδρα. Στεκόταν και οι δύο τους αμίλητοι καθώς ο οδηγός άνοιγε την πίσω πόρτα ώστε να κατέβουν. Μπροστά τους βρισκόταν ο ναός όπου εφημέρευε ο ιερέας.

Η πόρτα του λεωφορείου έκλεισε και μαζί της έκλεισε και η πόρτα ενός παρελθόντος γεμάτο μίσος, οργή και ψυχική οδύνη. Τώρα πλέον ο ιερέας άνοιγε την πόρτα του ναού, μια πόρτα η οποία θα εισήγαγε τον ξενιτεμένο στην ενδοχώρα της συγχώρεσης, της ειρήνης, της ηρεμίας, της αγάπης.

Ένας ξενιτεμένος θα έβρισκε επιτέλους την πατρίδα του...μια πατρίδα που δεν έχει σύνορα ανθρώπινα. Μια πατρίδα στην οποία πολίτες της είναι όλοι όσοι δάκρυσαν για τα λάθη τους, πίστεψαν στην Αλήθεια, πλύθηκαν στο Λουτρό της Ουράνιας Υιοθεσίας και καταδικάστηκαν στην Αιώνια θαλπωρή Του.

αρχιμ.Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: agiameteora.net